

Het succes van 'Groen Polderen'

Door Thedie Binder

Om tot een snelle realisatie van de Maasvlakte 2 te komen en vanwege de dreiging om te zullen verstikken in haar eigen democratische regels, zag onze overheid zich in 1997 genoodzaakt om rond de tafel te gaan zitten met de zeven grote natuur- en milieuorganisaties van Nederland verenigd in ConSept.

Men wilde voorkomen dat er vijftig jaar over plannen gediscussieerd zou gaan worden zoals bij het doortrekken van de A4. De economie en het landsbelang stonden nu voorop. Met deze groene lobby stond ConSept dus al bij voorbaat op winst en daar hebben zij dan ook goed gebruik van gemaakt. Bovendien was Nederland al aardig groen aan het denken: niemand kan toch tegen natuur zijn!

Na een paar jaar "groen polderen" zoals onze regering dat noemde was men eruit: Rotterdam kreeg versneld haar Maasvlakte 2 en ConSept, respectievelijk de Stichting Zuid Hollands Landschap haar speeltje in de polders van Rhoon: 600 ha hoogwaardige natte natuur. De zaken werden gekoppeld, want er mocht niets mis gaan dan was het: Geen nieuwe natuur, geen Maasvlakte. Onder de dreiging van Rotterdam om de polders van Rhoon vol te bouwen was ook de medewerking van de gemeente Albrandswaard snel geregeld.

Het verzet door de boeren tegen de 'groene' plannen in hun groene polders was ingecalculeerd en dat van de burgers werd, mede door een motie Klein Molekamp, gehonoreerd met een kleine aanpassing van natte naar robuuste natuur en met een aanvullend zinnetje in de Planologische Kern Beslissing waardoor 'agrarische activiteiten' mogelijk zouden blijven. Hoewel er veel verzet was, o.a. vanuit de visserij en uit de Noordrand Rotterdam tegen de aanleg van de Maasvlakte 2, werd de MER snel gerepareerd in de PKB 4.

Alles geregeld, men kon met daadkracht aan de slag. "Draagkracht volgt wel wanneer wij de diverse belangenpartijen bij de planvorming betrekken" zo werd gedacht.

Na het vaststellen van de PKB 4 werd de koppeling Maasvlakte en natuuraanleg weer los gelaten, sterker nog, het werd een dubbele doelstelling: versterking van de economie en 'verbetering van de leefbaarheid' in plaats van 'natuur'. Het kon niet mooier.

Het zoeken naar draagvlak ging zo ver dat er door de gemeente, samen met het Platform Polders Albrandswaard (=burgers zonder de boeren) een democratisch alternatief plan werd geproduceerd dat met unanieme stemmen werd aangenomen in de gemeenteraad van Albrandswaard in 2005. Alles volgens plan. Onder de herenafpraak als gevolg van het 'groene polderen' kon men niet uit. Voor de zekerheid werden de afspraken ook nog maar eens vastgelegd in diverse convenanten en uitwerkingsovereenkomsten. Het probleempje van het unanieme besluit van de gemeenteraad met haar Albrandswaardse Variant kon niet worden teruggedraaid, maar moest nog wel op een nette wijze worden getackeld. De provincie leende zich daarvoor. Die was met haar plannen toch al niet zo populair in de regio. Er kon nog wel een schepje bovenop. Het gelijk in de zaak en het draagvlak voor de plannen zou toch steeds met voorgekookte onderzoeksrapporten worden aangetoond. De provinciebestuurders hopen dat de Raad van State daar gevoelig voor is.

Het dreigement van de provincie van een Aanwijzing of Inpassingsplan werkte uitstekend met als gevolg weer een unaniem besluit in de gemeenteraad van Albrandswaard op 26 april 2010. Nu tegen de eigen Albrandswaardse Variant. Is ons zo langzamerhand geen democratisch groen rad voor de ogen gedraaid?

Het is gewoon kNiezen voor Groen, Polderkolder.